

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2020 roku w sprawie o sygn. akt X U 755/19 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z odwołania P. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 25 czerwca 2019 r. w przedmiocie prawa do zasiłku chorobowego zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał P. D. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 19 kwietnia 2019 r. do 5 lipca 2019 r.

Wydając wskazane rozstrzygnięcie Sąd w oparciu o wydane w sprawie opinie biegłych lekarzy gastroenterologa i lekarza psychiatry doszedł do przekonania, iż wbrew zapatrywaniom organu rentowego wnioskodawca nabył prawo do nowego okresu zasiłkowego z dniem 24 lutego 2019 r. bowiem niezdolność do pracy od dnia 24 lutego 2019r spowodowała inna choroba, niż trwająca do 21 lutego 2019r, tj. choroba refluksowa przełyku i jej leczenie. Dopiero z dniem 22 kwietnia 2019r dołączyła się ponownie choroba nerwicowa, także powodująca niezdolność do pracy, ale krótkotrwale, bo do dnia 13 maja 2019r. Okres zasiłkowy rozpoczęty z dniem 24 lutego 2019r, nie zakończył się w dniu 18 kwietnia 2019r, ale trwał dalej, także w okresie objętym zaskarżoną decyzją. Sam fakt, że choroba nerwicowa dołączyła się ponownie, w trakcie nowego okresu zasiłkowego jako przyczyna niezdolności do pracy, nie skutkowało koniecznością doliczania jej do poprzedniego okresu zasiłkowego, spowodowanego chorobami nerwicowymi, które ustały jako przyczyna niezdolności do pracy z dniem 21 lutego 2019r.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 8 i 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2020r., poz. 870 ze zm.), poprzez niewłaściwe ustalenie okresu zasiłku chorobowego a tym samym przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego pomimo wyczerpania 182 dni okresu zasiłkowego. Wskazując na te zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację P. D. wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego w całości jako bezzasadnej.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ KPC Sąd II instancji sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej. Sąd Okręgowy w Łodzi podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC). W ocenie Sądu Okręgowy zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy a także w apelacji przepisów prawa materialnego i procesowego.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrywał się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, uchybień skutkujących koniecznością zmiany czy uchylecia zaskarżonego wyroku. Podniesione przez stronę apelującą zarzuty w żaden sposób nie podważają prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Dokonana przez ów sąd wykładnia przytoczonych przepisów prawa materialnego i procesowego nie budzi zastrzeżeń Sądu rozpatrującego apelację. Celem wyjaśnienia spornej kwestii,

Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 19.04.2019 r. do dnia 5.07.2019 r. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy w niniejszej sprawie na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa można do jednego okresu zasiłkowego wliczyć okresy niezdolności do pracy wnioskodawcy od 15.10.2018 r. do 21.02.2019 r. i od 22.04.2019 r. do 13.05.2019 r. jako spowodowane taką samą chorobą – zaburzenia nerwicowe, a konsekwencji przyjąć iż okres zasiłkowy został wyczerpany przez wnioskodawcę w dniu 18.04.2019 r. przy jednoczesnym jednak uwzględnieniu faktu, że wnioskodawca był także niezdolny do pracy od 24.02.2019 r. do 21.04.2019 r. z przyczyn gastroenterologicznych co zostało potwierdzone niekwestionowanymi przez strony opiniami biegłych lekarzy sądowych.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U 2020 poz. 870) Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art.9 Ustawy).

W niniejszej sprawie bezspornie ustalono, iż w okresie od dnia 15.10.2018 r. do 21.02.2019 r. i od 22.04.2019 r. do 13.05.2019 r. wnioskodawca pozostawał niezdolny do pracy z uwagi na dolegliwości psychiczne. Natomiast w okresie od 24.02.2019 r. do 21.04.2019 r. z przyczyn gastroenterologicznych.

W tym stanie rzeczy skarżący bezzasadnie podnosi, że do jednego okresu zasiłkowego należy wliczyć zarówno okres od 15.10.2018 r. do 21.02.2019 r., jak również okres nieprzerwanej niezdolności do pracy od 24.02.2019 r. do 18.04.2019 r. (data rzekomego wyczerpania 182 okresu zasiłkowego), z uwagi na to, iż pomiędzy okresem niezdolności do pracy trwającym do 21.02.2019 r., spowodowanej zaburzeniami nerwowymi a okresem niezdolności do pracy rozpoczętym od 22.04.2019 r. przerwa była krótsza niż 60 dni.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż bezsprzecznie okresu niezdolności do pracy za okres od 22.04.2019 r. do 13.05.2019 r. nie sposób było wliczyć do okresu zasiłkowego rozpoczętego w dniu 15.10.2018 r. Istotnie przerwa pomiędzy nimi nie przekroczyła 60 dni jednakże, co całkowicie pomija organ rentowy wnioskodawca w dniach 22-23.02.2019 r. odzyskał zdolność do pracy, a po wskazanej przerwie rozpoczął kolejny okres zasiłkowy od 24.04.2019 zapadając na inne schorzenie tj. będąc niezdolnym do pracy z przyczyn gastroenterologicznych.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. II UK 86/08 LEX nr 566009 - na który słusznie wskazywał już Sąd Rejonowy - sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby (art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa) służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwalałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu bowiem jedynie czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego.

Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni. Odnoszenie pojęcia "ta sama choroba" do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z

Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, jest mylące, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające tym numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

Innymi słowy nowy okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy lub gdy przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni. (A. R. G.. Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz, 2009, LEX). Natomiast ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy”, oznacza ustanie niezdolności w znaczeniu medycznym. W przypadku każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. O tym czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie takiej samej choroby – długość przerwy między obiema niezdolnościami (tak: SN w uchwale z dnia 2 września 2009 r. sygn. akt. II UZP 7/9).

Nowy okres zasiłkowy liczony jest zawsze na nowo, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy, bądź przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni. Do tego nowego okresu zasiłkowego należy więc stosować reguły wynikające z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. W art. 9 ust. 1 mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni; rozpoczyna się kolejny okres zasiłkowy, jeżeli przerwa między tymi absencjami jest dłuższa od 60 dni. /II UK 489/17 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 11-12-2018, III BU 2/17, Wyrok Sądu Najwyższego /

Reasumując, wykładnia art. 9 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa. Skarżący w sposób nieuprawniony pomija fakt, iż okres niezdolności do pracy od 22.04.2019 r. do 13.05.2019 r. Poprzedzał okres przerwy - zdolności do pracy i nieprzerwany z tym okresem okres niezdolności, ale spowodowany inną chorobą tym samym otwierający kolejny okres zasiłkowy. Apelacyjne zarzuty wskazujące na naruszenie prawa materialnego tj. art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa okazały się zatem w całości nieuzasadnione. Brak więc było podstaw do pozbawienia wnioskodawcy prawa do spornego świadczenia.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.

Przewodnicząca: Sędziowie:

.